

A C-284/05., C-294/05., C-372/05., C-387/05., C-409/05., C-461/05. és C-239/06. sz.

Bizottság kontra Finnország, Svédország, Németország, Olaszország, Görögország, Dánia ügyekben hozott ítéletek

Sajtó és Tájékoztatás

A Bíróság megállapítja, hogy Finnország, Svédország, Németország, Olaszország, Görögország és Dánia, mivel nem fizették meg a hadieszközök és a katonai és polgári célt szolgáló eszközök behozatala utáni vámot, megsértették a közösségi jogot

A közösségi költségvetés tekintetében fennálló pénzügyi szolidaritásra és a Bizottsággal való együttműködésre vonatkozó kötelezettségek előírják a tagállamok számára az ilyen vámok beszedését és megfizetését.

A közösségi költségvetés többek között a harmadik országokkal folytatott kereskedelemre kivetett közös vámtarifa szerinti vámokból származó saját forrásokból kerül finanszírozásra. A Vámkódex¹ előírja a tagállamok számára, hogy saját forrás címén fizessék be a közösségi kasszába az áruk behozatala után beszedett vámot.

E hét keresetben az Európai Bizottság annak megállapítását kérte a Bíróságtól, hogy Finnország, Svédország, Németország, Olaszország, Görögország és Dánia, mivel nem számolta el saját forrásként a hadieszközök (illetve Svédország és Olaszország esetében továbbá a kettős, polgári és katonai célt szolgáló eszközök²) behozatalához kapcsolódó vámot, megsértette a Vámkódex, valamint különböző rendeletek³ alapján fennálló kötelezettségeit. Németország a maga részéről – jogfenntartással, illetve oly módon, hogy az összeget nem osztotta fel a behozatalok és a különböző időszakok szerint – megfizetett 10,803 millió eurót, ezt követően pedig elutasította az ilyen információknak a Bizottság részére való átadását.

A kötelezettségszegések az 1998. január 1. és 2002. december 31. közötti időszakot érintik, 2003. január 1-jétől – a tagállamok hadititkainak védelme érdekében – egyedi közigazgatási eljárások kerültek megállapításra a fent említett felszerelések utáni vámok felfüggesztésének lehetővé tétele céljából⁴.

A tagállamok általánosságban azzal a ténnyel indokolták a vám megfizetésének elutasítását, hogy annak beszedése veszélyeztette volna alapvető biztonsági érdekeiket⁵.

A Bíróság emlékeztet arra, hogy 1998. január 1. és 2002. december 31. között a közösségi vámjogszabályok egyetlen rendelkezése sem biztosított külön vámmentességet az ilyen típusú termékek behozatalának. Épp ellenkezőleg, a behozatali vám 2003. január 1-jétől való

¹ A Közös Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet (HL L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 307. o.), amelyet a közelmúltban a 2008. április 23-i 450/2008 európai parlamenti és tanácsi rendelet váltott fel.

² A C-294/05. és C-387/05. sz. ügyek.

³ Az 1996. július 8-i 1355/96/Euratom, EK tanácsi rendelettel (HL L 175., 3. o.) módosított és a Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló 94/728/EK, Euratom határozat végrehajtásáról szóló, 2000. május 22-i 1150/2000/EK, Euratom tanácsi rendelettel (HL L 130., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 169. o.) hatályon kívül helyezett, a Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló 88/376/EGK, Euratom határozat végrehajtásáról szóló, 1989. május 29-i 1552/89/EGK, Euratom tanácsi rendelet (HL L 155., 1. o.; a továbbiakban: 1552/89 rendelet).

⁴ Az egyes fegyverekre és katonai felszerelésekre alkalmazandó behozatali vámok felfüggesztéséről szóló, 2003. január 21-i 150/2003/EK tanácsi rendelet (HL L 25., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 13. kötet, 15. o.).

⁵ Az EKSZ 296. cikke előírja, hogy „egyik tagállam sem köteles olyan információkat szolgáltatni, amelynek közlését ellentétesnek tartja alapvető biztonsági érdekeivel”.

felfüggesztése megerősíti, hogy a közösségi jogalkotó abból a feltételezésből indult ki, hogy ezen időpont előtt létezett a fent említett vám megfizetésére irányuló kötelezettség.

A Bíróság megállapítja, hogy jöllehet **a tagállamok feladata a saját belső és külső biztonságuk biztosítását szolgáló intézkedések meghozatala**, az ilyen intézkedések nem esnek kívül teljes mértékben **a közösségi jog hatályán**, amely a közbiztonságot esetlegesen érintő esetekben alkalmazható **kifejezett eltéréseket** ír elő, amelyek **kivételes** és jól körülhatárolt **esetekre vonatkoznak**, és amelyeket megszorítóan kell értelmezni.

A Bíróság szintén kizárja, hogy valamely tagállam a katonai eszközöknek a vámok kivetéséből fakadó **drágulására** hivatkozzon: épp ellenkezőleg, a tagállam nem mentesülhet **a közösségi költségvetés tekintetében fennálló pénzügyi szolidaritást előíró kötelezettségei alól**.

Egyébként **az exportáló államokkal kötött megállapodásokban foglalt bizalmas kezelésre irányuló követelményekre** alapított igazolások nem fogadhatók el, mivel a vámeljárások közösségi és nemzeti vámügynökök közreműködését teszik szükségessé, akik mindegyikét bizalmas kezelésre vonatkozó kötelezettség terhel, ami alkalmas a tagállamok alapvető biztonsági érdekeinek védelmére. Ezenkívül a tagállamoknak azon kötelezettsége, hogy elősegítik a Bizottságnak a Szerződés tiszteletben tartása biztosítására irányuló feladatát, oly módon, hogy a rendelkezésére bocsátják a saját források átutalása szabályszerűségének vizsgálatához szükséges dokumentumokat, nem zárja ki, hogy a tagállamok **eseti alapon és rendkívüli helyzetekben az információközlést a dokumentum egyes elemeire korlátozzák**, vagy teljes egészében megtagadják azt.

Különösen a Svédországgal és Olaszországgal szemben indított két ügyet illetően, amelyben a kettős – katonai és polgári – célt szolgáló eszközök vámmentes behozatalának kérdése merült fel, a Bíróság hangsúlyozza, hogy a tagállamok érdekeinek megóvására alapított igazolás hiányára vonatkozó indoklás még inkább vonatkozik a kettős célt szolgáló eszközök behozatalára, függetlenül attól, hogy ez utóbbi eszközök behozatala kizárólag katonai célokat szolgál-e, vagy sem.

Végül a Bíróság elutasítja a Bizottság elhúzódó tétlenségére⁶, valamint a vámfelfüggesztésről szóló rendelet elfogadására alapított igazolásokat, amely utóbbi szerint hallgatólagosan elfogadták az e területen alkalmazott eltérés fennállását. A Bizottság az eljárás egyik szakaszában sem adta fel elvi álláspontját, és mindvégig kifejezte arra irányuló határozott szándékát, hogy nem mond le azon vámok beszedéséről, amelyeket a vámfelfüggesztés bevezetését megelőző időszak tekintetében kellett volna megfizetni.

EMLÉKEZTETŐ: Az uniós jogból eredő kötelezettségeit nem teljesítő tagállam ellen irányuló kötelezettségszegési eljárást a Bizottság vagy más tagállam indíthatja meg. Ha a Bíróság megállapítja a kötelezettségszegést, az érintett tagállamnak a lehető leghamarabb teljesítenie kell az ítéletben foglaltakat. Amennyiben a Bizottság úgy ítéli meg, hogy a tagállam nem teljesítette az ítéletben foglaltakat, újabb, pénzügyi szankciók kiszabására irányuló keresetet indíthat. Mindazonáltal, amennyiben a tagállam nem tett eleget a valamely irányelv átültetésére elfogadott intézkedései Bizottságnak történő bejelentésére vonatkozó kötelezettségének, a Bíróság a Bizottság indítványa alapján már az első ítéletben szankciókat alkalmazhat.

A sajtó részére készített nem hivatalos kiadvány, amely nem köti a Bíróságot.

A kihirdetés napján a [C-284/05.](#), [C-294/05.](#), [C-372/05.](#), [C-387/05.](#), [C-409/05.](#), [C-461/05.](#) és [C-239/06.](#) sz. ügyekben meghozott ítéletek teljes szövege megtalálható a CURIA honlapon.

Sajtófelelős: Lehóczki Balázs ☎ (+352) 4303 5499

⁶ Az érintett államokkal folytatott párbeszéd – például a Németországgal szemben indított, majd később felfüggesztett kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás - kezdete a 80-as évekre nyúlik vissza.